

EX ORIENTE LUX:

St.Johanneslogen Kolbein t.d.o. Sol hundre år

Fra v.: S.M.Sth. tidl. O.M. i Kolbein, Ingvald Johannesen, O.S.M. Ola Knutrud, O.M. Rolf W. Gustafsson, tidl. O.S.M. Bernhard Paus og tidl. O.M. Kåre Holmgren.
(Foto: Sturlason).

St.Johanneslogen Kolbein til den opgaaende Sol ble innviet i Lillehammer 15. november 1891 og på dagen 100 år senere markerte logen sitt jubileum ved en storslått og festpreget feiring, som ble innledet med mottagelse om formiddagen, fortsatte med Høytidsloge om aftenen og avsluttet med samling i Vestre Aker Kirke påfølgende dag.

LOGENS HISTORIE

er skildret i en delikat jubileumsbok, redigert av tidl. Ordførende Mester, br. Kåre Holmgren og der det fremgår at innvielsen ble foretatt av O.M. i Olaf Kyrre, ekspedisjonssjef Peter Elias Bjørnson, en bror av dikteren som ikke selv var frimurer, men deltok i den efterfølgende selskapelige sammenkomst på Aulestad. Logens første recipiend, opptatt på stiftelsesmøtet, var Maihaugens skaper, tannlege Anders Sandvig. Med stor optimisme og de største forventninger så brødrene frem til arbeidet i den nye loge og den første O.M. br. Christian Hunder satte, sammen med sitt kollegium, alle krefter inn i virksomheten. På grunn av den økonomiske depresjonsperiode som rammet vårt land og andre forhold som man ikke var herre over, måtte likevel arbeidet innstilles.

I årene 1903—1915 var logen hvilende, men gjenoppsto efter denne tid i hovedstaden, hvor man flyttet inn i Nedre Slottsgate 1, der St.Johanneslogen Olaf Kyrre hadde sine arbeidsrom. I oktober 1961 holdt man sin første sammenkomst i Den Norske Frimurerordens Stamhus, hvor St. Johanneslogen Haakon to dager i forveien, som den første av de tidli-

gere Polarstjerneloger var blitt ønsket velkommen. Bortsett fra krigsårene har arbeidet vært preget av en uavbrutt vekst og fremgang, noe som ble understreket ved

JUBILEUMSFEIRINGEN.

Ordførende Mester, br. Rolf V. Gustafsson hilste en tallrik forsamling med O.S.M. Ola Knutrud og tidl. O.S.M. Bernhard Paus i spissen, velkommen til mottagelsen i tredje etasjes rommelige salong. Vevet inn av vakker musikk ved «Kolbeintrioen» ble det en hyggestund i avslappet atmosfære med en rekke korte gratulasjonstaler ledsaget av kjærkomne gaver fra innen- og utenlandske loger. Aftenens Høytidsloge under ledelse av Ordførende Mester ble en uforglemmelig stund. Det store arbeidsrommet var fylt til siste plass og man merket seg at såvel de nye embeds- prydelser som de nye innsamlingsposer, skjenket under mottagelsen, ble tatt i bruk. En ekstra spiss på jubileumsmøtet satte br. Per Arne Løvolds mektige prolog, «En tempel-ode», fremført av br. Torbjørn Lindhjem. Det efterfølgende høytidelige taffel var nydelig dekket og Stamhusets restaura-

tør hadde ære av menyen. Også her ble der utvekslet en rekke taler, såvel O.S.M. som hans forgjenger hyl- det jubilaanten i varme ord. Dypt inntrykk gjorde også de to tidligere O.M. br. Ingvald Johannesen og Kåre Holmgren med sine kjærlighetserklæringer til moderlogen.

Kolbein har et rikt sang- og musikkliv, noe man fikk bekreftet også ved samlingen i Vestre Aker Kirke den følgende dag. Her leste prost, br. Tor Gøsta Hake Johannesprologen, sogneprest br. Leif Lund-Berg forrettet altertjenesten, mens pastor, br. Erling Rev-

heim predigte. Sangen og musikken ble ivaretatt av Kolbeinbrødrene Almar Heggen, Tor Gilje, Thorbjørn Lindhjem, Aage Wallin (senior og junior), Bjørn Skjold, Erling Berg, Odd Lund, Finn Henry Olsen, Øyvind Olsen og Per Arne Løvold. Punk- tum ble satt såvel for gudstjenesten som for jubileet ved at alle istemte: Nu la oss takke Gud!

Ceremonimesteren br. Henrik Odd Govenius og hans stab av dyktige medarbeidere hadde all ære av de to minnerike dager.

Prolog *ved 100-årsjubileet til loge Kolbein til den opgaaende Sol* **EN TEMPEL-ODE**

Kolbein den sterke har festet sitt navn
til Solen blant soler.
Solen som oppgår og stråler til gavn:
Symbol blant symboler.
Hellige Olav bød Kolbein å slå
en avgud i sønder.
Gudbrand i Dalen hovmodig så på
blant fjetrede bønder.
«Der er vår Gud som alt mørke kan spre!»
sa Olav og pekte.
Høvdingers Høvding da Hvite-Krist ble
mens solstråler lekte.

Hundrede år — som en søkende pil
mot målet i Østen.
Tusener av menn med sin kjempende tvil
mot Byggmester-røsten.
Hundrede år hvor vi seirende sto
i brødrenes kjede:
Tusener av menn med sin stridende tro
for Sannheten rede.
En efter én har vi slått våre slag —
en banken for Livet.
Bedende, bankende, letende dag —
da alt ble oss givet.

Frimureriet i Norge slo rot
og loger ble dannet
efter systemer som søkte seg mot
den fullkomne Sannhet.
Omme var tiden med guder av sten.
Det hedenskap knustes!
Kommet var tiden for Frimurere
og sjeler berustes!
Brødre fra «Kyrre» en «Meister vom Stuhl»
til Oplandet kalte,
der «Kolbein til den opgaaende Sol»
ble navnet de valgte.

Frimurer — hva vil du gi av deg selv
til Ordenens beste?
Alt — eller litt? Være fri — eller trell?
Det gjelder din neste!
Bundet — men fri — det er lærlingens lodd
blant mestre og svenner.
Bundet — fordi han er plikter betrodd
med hjerte og hender.
Fri — mer enn bundet er lærlingen dog
til selv hen å søke
mot det for mennesket evige mål:
Sin sjels skatt føreke.

Visdommen, Styrken og Skjønnheten er
de bærende søyler
som alle brødre må leve helt nær
så selvet vi tøyler.
Vinkelen, Passeren, Bøkenes Bok
vår fremtid bestemmer.
Søk da selv videre, broder, bli klok,
da fortid du glemmer.
Slik skal du skape en nåtid i fryd,
vår loge til ære!
Lasten du taper — men vinner en dyd:
SANN FRIMURER VÆRE!

Per Arne Løvold